

e-rara.ch**Musaeum hermeticum reformatum et amplificatum**

Aureum seculum redivivum, quod nunc iterum apparuit suaviter floruit, &
odoriferum aureumque semen peperit

Mynsicht, Adrian von**Francofurti, 1677****Stiftung der Werke von C.G.Jung, Zürich**Persistenter Link: <http://dx.doi.org/10.3931/e-rara-7696>

---

e-rara.ch

Das Projekt e-rara.ch wird im Rahmen des Innovations- und Kooperationsprojektes „E-lib.ch: Elektronische Bibliothek Schweiz“ durchgeführt. Es wird von der Schweizerischen Universitätskonferenz (SUK) und vom ETH-Rat gefördert.

e-rara.ch is a national collaborative project forming part of the Swiss innovation and cooperation programme E-lib.ch: Swiss Electronic library. It is sponsored by the Swiss University Conference (SUC) and the ETH Board.

www.e-rara.ch

Nutzungsbedingungen

Dieses PDF-Dokument steht für nicht-kommerzielle Zwecke in Lehre und Forschung sowie für die private Nutzung frei zur Verfügung. Es kann als Datei oder Ausdruck zusammen mit diesen Nutzungsbedingungen und den korrekten Herkunftsbezeichnungen weitergegeben werden.

Terms and conditions

This PDF file is freely available for non-commercial use in teaching, research and for private purposes. It may be passed to other persons together with these terms and conditions and the proper indication of origin.

AUREUM SECVLVM
REDIVIVVM,
QVOD NUNC ITERVM APPARVIT,
*suaviter floruit, & odoriferum aureumque
semen peperit.*

Carum pretiosumque illud semen omnibus
veræ Sapientiæ & Doctrinæ Filiis mon-
strat & relevat

HINRICVS MADATHANVS.

FRANCOFVRTI,
Apud HERMANNVM à SANDE.

M DC LXXVII.

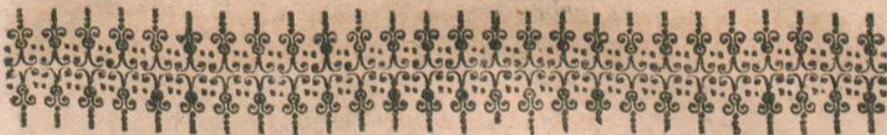
Iacob. in Epist. 1. v. 5.

Si quis inter vos sapientiam desiderat, petat illam à
Deo, qui dat simpliciter, & nemini ex pro
brat; & tunc ipsi dabitur.

Symbolum Autoris.

Centrum mundi, granum fundi.

PRÆFA.

PRÆFATIO
AD CHRISTIANUM DIGNUM-
que Lectorem.

Peramice, pieque Lector, præsertim vos sapientia & doctrina filij; postquam aliquot ante annos, Deus omnipotens, ad cottidianas ardentissimasque meas preces, oculos meos, per illuminationem spiritus sui Sancti (quo ex omnem sapientiam accipimus, nobisque per Christum à patre missus est) tam late aperuit, ut verum Centrum in Irigono centri, unicam veramque materiam nobilis Philosophici lapidis agnoscerem, atque essentialiter in manibus haberem, nihilominus tamen ferme per quinquemium ignorabam, quomodo videlicet cum illo conducibiliter, recte & decenter rubri leonis sanguinem, & albæ aquilæ gluten ex illo separandi, multo minus illa, juxta proportionatum pondus naturæ, admodum arcte & optime miscendi, includendi, obfirmandi, arcanoque igni committendi, mihi procedendum esset, id quod non absque singulari ratione exercitataq; prudentia fieri oportet. Et licet in scriptis, parabolis, & variis Philosophorum figuris, singulari cum industria indagaverim, atque ad multifaria, mirabilia, & partim
ex pro-

ex proprio ipsorum cerebello nata anigmata solvenda, ut plurimum desudaverim: nihilominus tamen re ipsa deprehendi, quod omnia ista mera essent ineptia. Et varissima phantasmata, quemadmodum illud ipsum Philosophorum Auctores similiter testantur: nempe quod omnes præparaciones, quibus de Geber, Albertus Magnus, Et id genus alij Et c. eorundemve purgationes, sublimationes, Cementationes, distillationes, rectificationes, circulationes, putrefactiones, Conjunctiones, solutiones, assentiones, coagulationes, calcinationes, incinerationes, mortificationes, revivificationes Et c. Similiter Et ipsorum tripodes, Athamor, alembicos reverberatorios, liquefactorios, fumum equarium, cinerem, arenam, cucurbitam, Pellican-violam, retort, fixatorium Et c. meras sophisticas, seductorias inutilesque res esse, quemadmodum Et ego ipse illud in ipsa rei veritate fateri necessum habeo. Nobilis siquidem Natura, qua propria sua substantia libenter deletatur, de futilitate ista nihil novit. Unde Theophrastus, in Secreto Magico de Lap. Philosophico, de illis, qui materiam lapidis in vino, imperfectis corporibus, sanguine, Marcasitis, Mercurio, sulphure, urina, stercore, auripigmento, Et in herbis, utpote: Chelidonia, Hyssopo, Hederæ Et c. querunt, recte ait: Omnia mendacius Et furtis referta esse, quibus homines seducant, crumenas ipsorum emulgeant, tempus temere inutiliterque consumunt, Et duntaxat stulta ipsorum capita sequuntur, quod antea nihil potest efficere quod à Natura requiritur. Eja, quaeso, dicas nunc mihi quis me in terræ Mineralibus, aquarum distillationibus Et c. juvet? an in iisdem forsitan etiam homines reperiuntur, qui vinum renovant, vel urinam
 infan-

mingunt, ex quibus metalla conficiuntur: aut pharmacopolas intus esse autumas, qui sic omnia vendant, quibus metalla conficere possis: Stulte, an non intelligis, quod erres, quodque nihil illarum rerum ad naturam pertineat? An Deum separare conaris, quod ex sanguine metalla adtentas? Fac igitur ex equo hominem, vel ex mure vaccam, qua tum tibi bonum lac largitur: hoc item est multiplicatio Fit autem minime, & quam minus illud fieri potest, tam minus etiam ex antedictis remediis metalla facere poteris Ars enim non ex natura est, & quod illa creavit, sibi ars nullam operationem habere potest Si foemina infantem masculum peperit, ex eo tum natura puellulam aliquam formare non potis est: qua res etiam ad illam applicentur. Ex quibus qui vis sanae mentis facile colligere potest, quomodo, & qua ratione videlicet, & quibus etiam in rebus, benedicta materia quaerenda, & reperienda fiet. Nemo autem sibi forsitan imaginetur, multo minus a quoquam artifice sibi persuaderi patiatur, quod, licet etiam vere veram materiam, aut per arcanam Dei revelationem, vel illorum, qui illam cognoscunt, etiam sciat, norit, & in manibus habeat, tum pari modo illam reserandi, purum ab impuro ad summum separandi, & purificandi, omnino intelligat. Ah, mi laborator nimis multum erras. Canis nunc primum in mosco sepultus latitat, & tam ars, quam eruditus animus ad rem requiritur. Vide, exempli gratia, quid ab initio a me audi veris, quod nimirum & ipse per integrum quinquennium veram lapidis materiam noverim, & tamen, toto isto tempore, modum cum illa procedendi ignora verim, donec tandem, post annum sextum, potentiae clavis, per arcanam re-

velationem, ab omnipotente Deo fuit concedita. Eamdem istam clavem veteres Patriarchæ, Prophætæ, & Philosophi semper, omnibusque temporibus ut arcanam & occultatam custodiverunt: Si enim, ait Monarcha loco dicto, illud manifesto scriptitassent, ut quilibet cerdo, vel circumforaneus id intelligere potuisset, id magum esset furtum, nullum vero mysterium, magnaue mala exinde oriri possent quod sane contra manifestam Dei voluntatem fieret, &c. Hisce ex causis, aliisque, quas partim in Epilogo allegavi, & ne commissum mihi à Deo talentum sepelire videar: idcirco in meo hocce Aureo seculo redi-vivo, quantum equidem à Natura & Deo mihi concessum est, magnum sapientum mysterium, quale à propriis meis oculis conspectum est, manus meas operi admove-re, & per divinam gratiam, justo tempore magna virtute & gloria iterum susceptum fuit, manifestare volui. Pietatis probitatisq; amans lector illud in eum propositum non in malam, sed bonam partem interpretabitur, nec in errorem sese præcipitari patietur, quod interdum contraria simul intercurrant: per Theoriam ad Praxin siquidem aliter procedi non potuit, nec etiam decuit: quum manifestius clariusque hac de professione scribere in Republica chymica serio interdictum fiet: firma spe fretus, omneis illos, Opusculum hocce vera in fiducia, internis animi oculis, quibus nihil omnino negatum est, inspicientes, manu diurna nocturnaue versuros, & simul Deum ex intimis cordis visceribus imploratorios, atque ita, una mecum, occultos mirabileque fructus Philosophicos, juxta divinam voluntatem percepturos esse. Atque hac ratione sunt & permanent veræ aureæ crucis fratres,
& ele-

Et electa membra communionis Philosophicæ in confederatione perpetua.

Epilogi loco, ut etiam Christianus, rerum peritus dignusque Lector, tam proprium; quam etiam cognomen sciat: Idcirco tamen ero candidus, illudque (ne quis merito in me aliquid culpare possit) sequentem in modum revelatum volo. Sciant itaque omnes Et singuli, quod nominis mei numerus fiet M.DC.XIII. quo in numero totum meum nomen, per II. mortuas, Et 7. vivas perfecte libro Naturæ inscriptum est. Juxta illud litera 5. quinta pars B, Et 15. iterum quinta pars 12. est Hiscæ contentus esto. Datum in monte Abiegno, die 23. Martii, Anno 1622.

Επιλογια

Ad sapientiæ & doctrinæ filios.

Q Vasi: inveni: purgavi sapius: atque
 Conjunxi: maturavi: Tinctura secuta est
 Aurea: Naturæ centrum quæ dicitur: inde
 Tot sensus, tot scripta virum, variaque figura.
 Omnibus, ingenue fateor, MEDICINA metallis;
 Infirmisque simul: punctum divinitus ortum.

HERMANNUS DATICHIVS,
 Auth. famulus.

Postquam miracula Altissimi, mysteria occlusæ Naturæ, & ignitum ardentemque proximi amorem mihi revocassem in memoriam : tunc messis triticeæ recordabar, in qua Ruben, Leæ filius, Dudaim, invenit in campo, quas Lea Rachaeli pro concubitu apud Patriarcham Jacobum dedit. Cogitationes meæ vero admodum profundæ erant, meque porro ad Moyſen deducebant, quomodo videlicet ille ab Aarone fufum solarem vitulum potabilem reddiderit, dum igne illum in pulverem redegit, aquæ insperſit, & filiis Israel ad potandum porrexerit: adeo ut commodam artificiosamque viri illius Dei destructionem summopere admiratus fuerim. Verum cum cogitationes meas recte comprehenderem, veritatem denique agnoscebam, oculique mei non aliter aperti erant, quam apud discipulos Emausii, qui dominum suum in fractione panis agnoscebant: Et cor in me ardebat, sed ad speculationem ulteriorem me quieti dabam, & somno corripiebar: Et, ecce, Rex Salomon in somnio mihi adparebat cum omni sua potentia, divitiis, & gloria, atque secum univfersum suum Gynecæum adducebat: Sexaginta erant Reginæ, & octuaginta concubinæ, virginum vero nullus omnino erat numerus: Una tamen ipsius erat columba, pulcherrima, & charissima in corde ipsius. Juxta Catholicum ritum istæ splendidam solemnemque processionem instituebant, qua in Centrum summopere commendabatur amabaturque, cujus nomen erat veluti effusum unguentum, cujus odor omnia aromata superabat, &c. & igneus illius spiritus clavis ad aperiendum templum, & ingrediendum Sanctum Sanctorum, & ad apprehendenda cornua altaris.

Peracta modo dicta ista Processione, monstrabat mihi Salomon unicum centrum in Trigono Centri, intelligentiamque meam reſerabat: animadvertēbam dein, quod nulla fœmina à tergo meo staret, quæ

quæ sanguine commaculato vulnere pectus suum renudabat, quo ex sanguis & aqua simul effluebant. Lumbi illius, instar duarum lunularum, à Magistro factarum, conjuncti erant: Umbilicus ejus erat rotundo alicui scypho similis: venter, veluti acervus triticeus, undique rosis circumseptus: Ubera, quemadmodum duo hinnulorum gemini: collum, veluti eburina turris: oculi, ut vivaria in Hefbona ad portam Bathrabbim: nasus, quemadmodum turris in Libanon, quæ Damascum versus spectat: Caput in illa conspiciebatur, Carmeli instar, & crines in capite suo, quemadmodum Regis rûgis implicata purpura: Vestes abjectæ illius ad pedes illius jacebant, erantque nimis rancidæ, fœtidæ, venenosæ, &c. atque tandem hunc in modum loqui incipiebat: *Stolam meam exui, quomodo eandem iterum induam? Pedes meos lavi, quomodo eosdem iterum commaculabo? Vigiles, in urbe hinc inde obambulantes, me invenerunt, vulnerarunt, & peplum meum mihi abriperunt.* Quo factò, nimia præ formidine, nec cognitione, in humum decidebam. Salomon vero me rursus resurgere jubebat, & dicebat: Ne extimescas: Renudatam siquidem naturam cernis, & arcanorum arcanissimum, quod sub cœlo terraq; reperitur: Elegans est, veluti Thirtza, suavis, quemadmodum Hierutalem: terribilis, instar mucronû Castrensium: & nihilominus est pura castaque virgo, qua de Adamus formatus & creatus fuit. Obsignatus quidem illius tabernaculi ingressus est: In hortis siquidem habitat. & in duplici specu Abrahami in agro Hebron dormit, & palatium illius in profunditate maris rubri est, atque in perspectibilibus specubus: aer illam peperit, & ignis eandem educavit: Idcirco terræ regina est, lac, & mel in uberibus suis habet: immo labia illius sunt instar destillantis favi: mel, & lac sunt sub illius lingua, & vestium ejus odor sapientibus est instar odoris à Libanon: ignaris vero abominatio. Et porro agebat Salomon: Expergiscito, & spectato integrum meum Gyneæum atque ejusdem quærito similem: & quamprimum universum Gyneæum civiliter sese denudabat. Cogitationibus autem meis intentus, nihil reperire vel judicare poteram, & oculi mei, ne illud agnoscerem, occlusi erant.

Dum autem Salomon infirmitatem meam deprehenderet, Gynecæum à nuda ista fœmina separabat, & aiebat: *Cogitationes-tuae sunt vanae, & intellectus tuus à Sole combustus est: memoria tua nebulosa atra est, adeo ut mihi recti judicare possis.* Sed si rebus tuis prope invigiles, & præsentem occasionem non negligas, hujus nudæ virginis sanguinolentus sudor, & niveæ lacrumæ te recreare, atque intellectum & memoriam tuam clarificare & restituere poterunt, adeo ut oculi tui mysteria Altissimi agnoscant, quemadmodum & altitudinem superiorum, profunditatem inferiorum, totius naturæ, elementorumque vires & operationem quoque accuratè explorabis: Intellectus tuus argenteus, & memoria tua aurea erunt: Omnium pretiosorum lapillorum colores præ oculis tuis apparebunt, eorundemve partus scies, separabisque bonum à malo, & hircos ab ovibus: Vita tua quies erit, sed Aronis tintinnabula te à somno excitabunt, & cythara Davidis, parentis mei, à somnolentia. Ob hunc Salomonis sermonem adhuc vehementius ego terrebar, & supra modum exhorrescebam, partim ob verba ista emphatica, partim ob præsentis Gynecæi Regii splendorem & gloriam. Rex Salomo autem, adprehensa mea dextera, per cellam aliquam vinariam, in arcanum elegantissimumque; aliquod Palatium deducebat, in quo me recreabat floribus, & pomis, cujus fenestras à perspectibilibus Chrystallis confectæ erant, easdemque; perspiciebam. Aiebat autem ille: Quid vides? Specto, respondebam, ex hoc, in conclave prius, unde egressus sum, & Regium tuum Gynecæum stat à sinistro, ac nudæ virginis à dextero latere: rubriores earundem oculi vino, & denses illarum lacte candidiores sunt: vestes ipsarum vero ante pedes deformiores, nigriores, & obsceniores quam rivus Kidron. Elige, inquit Salomon, ex omnibus unam tibi in Amasiam. Ego ipsas & Gynecæum meum pari æstimo. Et quantò magis Virginum mearum Amabilitas me delectat, tantò minus earundem obscenæ vestes deterrent; & quamprimum Rex sese vertebat, humanissimeque; unam Reginarum suarum alloquebatur. Erat inibi centum annorum aule Magistra quedam, cinerea stola amicta, nigramque; vitram in capite gestitans, candidissimarum gemmarum numero pictam, atque intrinsecus

trinfecus rubro serico subductam, & fulvo cœruleoq; serico artificiose intertextam: pallium omnis generis Turcicis Indianisq; coloribus & figuris elevatū erat. Cana ista mulier clanculo aliquo nutu mihi dabat indicium, & sanctè jurabat, se esse matrem nudæ istius virginis, illamque ex corpore suo esse natam, Virginem castam, mundam & abditam, quæ hactenus nullius viri cōspectum, vel intuitum, pati voluerit: & quamvis undique inter populos in plateis rem cum viris habuerit, nihilominus tamen antehac nullum virum ipsam conspexisse nudam, nec quemquam illam attigisse: Virginem esse, qua de Propheta ait: Ecce, clandestinum natum habemus filium, qui, juxta, alios, commutatus est: Ecce, virgo peperit, virgo, quæ appellatur Apdorossa, hoc est, arcana, quæ alios non patitur. Quia vero hæc ipsius, filia adhuc esset innupta, dotem, ob præsentis belli periculum, recondidisse sub pedes ejus, ne forsitan ab hinc inde grassante cohorte spoliari, & locupletissimis suis divitiis privari possit: ego vero, ob obscœnarum obsoletarumque vestium abominationem, me non terri paterer, sed illius filiam præ omnibus aliis, in mei amasiam dilectissimam, vitæque meæ voluptatem, eligerem: Quo facto mihi lixivium illa dare & manifestare promittebat, quo illius vestes mundarem: Tunc sal fluens, & oleum incombustibile ad Oeconomiam meam, ac thesaurum inæstimabilem me consecuturum dexteram illius, præterea, me cottidie delectaturam, & lævam assidue sub capite meo quieturam esse. Postquam vero categoricè me explicare conarer, Salomo sese iterum convertebat, torveque me inspiciens ita agebat: Omnium sapientissimus in terra sum, & delectabile meū Gynecœum, Reginarumque mearum præstantia & gloria aurum ex Ophir superat: Concubinarum mearū ornatus solis radios obumbrat, mearumq; virginum decus splendorem lunæ: adeo cœlestes sunt meæ virgines, inexplorabilis mea sapientia, & imperscrutabilis mea intelligentia.

Ad hæc respondebam, semique terrefactus me flectebam: Ecce, si gratiam, coram te, inveni, quum egenus siem, dato mihi istam nudam virginem, quam ex omnibus, ad vitæ meæ conservationem, elegi. Obscœnæ, inquinatæ, obsoletæq; quidem illius vestes sunt: purgabo
tamen

„ tamen illas & ex corde illam amabo : Sitque mea soror, sponsa mea,
 „ quum uno oculorum suorum, & torque mihi cor meum abstulit, ar-
 „ dere me fecit, ut præ amore nimio, æger decumbere necessum ha-
 beam. Quibus sic dictis illam quamprimum mihi tradebat Salomon.
 Oriebatur autem in Gynecæo tumultus, adeo ut exinde expergisce-
 ret, nec, quid mihi factum esset, sciebam: nihilominus tamen illud pro
 somnio aliquo habebam, & hac de re usque ad sequentem lucem
 subtiles cogitationes concipiebam. Cum vero surgerem, fuis preci-
 bus: Ecce nudæ virginis vestes ante lectum meum jacentes conspi-
 ciebam, illam vero videbam, arrectæque horrore comæ, adeo ut fri-
 gido sudore totum corpus perfunderetur: attamen, resumpto animo,
 somnium meum repetebam, & in timore dominii, illud probe repe-
 tēbam: cogitationes tamen meæ illud minime adsequēbantur. Ex mo-
 do dictis causis vestes intueri mihi neutiquam licebat, multo minus
 in illis aliquid recognoscere audebam: Sed cubiculum meum mu-
 tans, sat longo tempore, mera tamen ex ignorantia, vestes illinc jacen-
 tes relinquebam, existimans, si forsitan illas attingerem, aut verte-
 rem, quod tum memorabile quiddam mihi posset contingere. Ve-
 rum in somno à nimio vestium fœtore venenoso vehementer infectus
 & inflammatus eram, adeo ut oculi mei tempus gratiæ itueri haud
 poterant, neque cor meum ingentem Salomonis sapientiam cogno-
 scebat.

Postquam vero sæpius nunc dictæ vestes per 5. annos in cubiculo
 meo jacuissent, nec, ad quid prodesent illæ, noscerem, tandem illas
 Vulcano consecrare domiciliumque permutare cogitabam. Illis igitur
 cogitationibus intentus: in sequente nocte centum annorum *ve-*
tula mihi in somnio adparebat, & sequentem in modum, asperis ver-
 bis me increpabat: Ingratissime mortalium, nunc per integrum quin-
 quennium filæ meæ vestes, sub quibus præcipua illius Clinodia lati-
 tarunt, tibi concedidi: nec tamen toto isto tempore illas purgasti,
 nec vermiculos ex iisdem sustulisti, & tamen super hæc omnia eas-
 dem nunc comburere meditaris: nec tibi sufficit, quod causa mor-
 tis & interitus sis meæ filæ? Tunc & ego ira inflammabar, eidem-
 que

que respondebam: Quomodo verba ista tua interpretabor: an nunc latronem me facere conaris, quum tamen quinque annorum curriculo filiam tuam minime conspexerim, nec gry quidem de illa inaudierim? qua ratione igitur illius mortis causa esse potero? Sermonem meum vero interrumpens pergebat illa: Omnia vera sunt: In DEUM tamen graviter peccasti: quocirca etiam filia mea potiri, nec à me promissum lixivium Philosophicum ad abulendas illius vestes, impetrare potuisti. Quum enim ab initio, quo Salomon tibi filiam meam benivole tradebat, istius vestes exhorresceres, Saturnus planeta, avus illius, ira accensus, eandem, mera ex ira, in id, quod ante nativitatem suam fuerat, iterum commutabat: atque hac ratione Saturnum ex contemptu offendisti, atque ad illius mortem, corruptionem, & finalem denique interitum, ansam dedisti. Illa ipsa siquidem est, qua de Senior ita ait: *Va, va mihi: adferto mihi nudam fœminam, dum corpus meum invisibile, & nondum ego mater facta essem, donec secunda vice nascerer, tunc omnium herbarum radicum vires pariebam, in essentia mea victoria reportabam, &c.* Ista emphatica corque penetrantia verba admodum peregrina mihi videbantur, attamen Zelum pro virili reprimebam, & contra illa solemniter protestabar, quod de illius filia mihi nihil omnino cõstaret, multo minus ad ejusdem mortem, corruptionem, & interitum ansam præbuissem: illius vestes quidem integrum per quinquennium in cubiculo meo ad servassem, præ nimia cœcitate tamen illas nondum cognovissem, nec illarum utilitatẽ excogitare potuissem: atque, ea de causa, tam coram ipso Deo, quam hominibus essem innocens. Legitima benefundata ista mea excusatio vetulæ materculæ sum opere arridebat, meque intuens dicebat: Animadverto & colligo ex sincera tua conscientia, quod fies innocens, atque, ob istam tuam innocentiam, loco mercedis, grande præmium reportabis. Quocirca fideli ex corde, in arcano tamen, tibi revelabo: quod nimirum filia mea singulari ex amore, & erga te, adfectione, sub remansis illius vestibibus canam mortaliatam cistulam post se in hæreditatem tibi reliquerit, quæ crasso, nigro, & rancido panno obducta est, (interea vitrum, lixivio ple-

num, mihi porrigebat, & ulterius loqui pergebat) istam cistulam à fœtore & sordibus, quas à vestibus nacta est, bene purgabis, & tunc nulla clave indigebis, sed seipsam illa referabit, in qua duplicia invenies: albam, videlicet, argenteam pyxidem plenam egregiorum & plumbo politorum celerium adamantum: dein vestem Attalicam pretiosissimis jaspidibus solaribus intertextam. Et hic thesaurus, & tota relictarum divitiarum substantia beatæ meæ filiæ est, quas omnibus, ante transmutationem discessumque suum, tibi hæreditario post se reliquit. Sin itaque nunc thesaurum istum artificiosè transponere, summo studio purificare, & tacite, magna tamen cum patientia, in calidam, occultam, vaporosam, perspectivam, humidamque aliquam cellam seposueris, & à frigoris injuria, vento, grandine, pernici fulgure, ejusdemque fervidis ictibus, omnique adeo externa destructione, ad messem triticeam usque, probe custodiveris: tunc demum ingentem hæreditatis tuæ gloriam ac præstantiam reperies, & percipies.

Quibus sic dictis, denuo evigilabam, Deumque anxius invocabam, ut nimirum intellectum meum revelare dignaretur, ut in somnio mihi promissam cistulam quærerem, & invenirem. Peractis precibus, summo studio ac desiderio in vestibus quærebam, illamque reperiebam. Pannus subductitius autem tam erat durus, undique circumclusus, & à natura concretus, ut illum ab illa separare haud possem: Ille enim neque lixivio sese purgari, aut ferro chalybe, vel aliis metallis sese findi patiebatur. Quocirca, iterum illo relicto, intra cælum terramque, quid mihi faciendum foret, dubius hærebam: Veneficium illud esse credebam, & dicti Prophetici recordabar: Et licet te lavas, res lixivio, & multum smigmatis adplicares, tamen vitia tua magis coram me coruscant, ait Dominus, Dominus.

Et annus iterum transiebat, nec tamen speculando, diligentissimaque inquisitione pannum subductitium istum remove-re poteram, donec tandem, ad abigendas cogitationes Melancholicas, in hortum aliquem exspaciarer: post longam denique deambulationem, super silicem confidebam, ubi profundo somno corripiebar. Dormiebam,

cor tamen meum vigilabat. Tunc rursus centum annorum Magistra illa aulica mihi adparebat, & aiebat: An filia mea hæreditatem relictam adeptus es? Tristi voce tum ego negando respondebam: Cistulam equidem inveni, verum pannum subductitium remove omnino nequeo, lixivium, à te mihi traditum, subductitium istum pannum tangere ac solvere nequit. Ad istum simplicem meum sermonem ridere incipiebat vetula ista, & aiebat: An tu nunc cochleas, vel cancos cum testis devorare niteris? An non prius à vetustissimo planetarum coquo maturari, & præparari illos oportet? Dixi tibi, quod canam istam cistulam, cum donato lixivio, ex illo orto, summo studio, non autem externum crudumque istum pannum subductitium purificare, sed illum prius cum sapientum igne comburere necessum habeas, & tunc res prospere succedet: & adhæc quædam prunas mihi tradebat, candido semiferico obvolutas, ulteriore cum informatione, ut ex iisdem Philosophicum, & omnino artificiosum, ignem excitare, & pannum subductitium comburere debeam, atque tunc illico cana cistula mihi reperienda foret. Hisce sic dictis, Aquilo, & Auster confestim exurgebant, qui simul hortum istum perflabant. Exinde iterum evigilabam, oculos meos à somno purgabam, & animadvertēbam, quod prunæ istæ involutæ ante pedes meos sitæ essent. Illas itaque quamprimum arripiebam, lætusque Deum invocabam, studiis, nocturno diurnoque tempore, incumbēbam, & præstantissimi dicti Philosophici tandem recordabar, dum ita inquit: **IGNIS ET AZOTH, TIBI SUFFICIUNT.** Quæ de etiam Esdra lib. 4. ait: *Et porrigebat mihi igne refertum scyphum, quem ebibebam, atque tunc in me crescebat sapientia. Et Deus largitus, est intellectum, & spiritus meus in memoria conservabatur, osque meum, apertum, nec aliud quiddam additum est.* Elapsis autem quadraginta, noctibus, tunc absoluti sunt ducenti quatuor libri: Septuaginta, quidem pro solis sapientissimis, lectu dignissimi, buxoque inscripti. Procedēbam hoc modo in silentio & spe, veluti vetula ista matercula mihi revelaverat, donec tandem, post longum temporis tractum, meus intellectus, juxta promissionem Salomonis, argenteus, & memoria mea aurea fiebat.

Postquam vero, juxta informationem & doctrinam vetulæ illius Magistræ aulicæ, decenter, & artificiose admodum thesaurum filix illius reposuissim, & occlusissim, utpote splendentes istos Lunares adamantes, & solares rubinos, ex una cistula, & una ex provincia exportas, percipiebam vocem Salomonis, ita loquentis: *Amicus meus candidus, & ruber est, electus inter tot millia: Antia illius crispa, atra, corvi instar: oculi, quemadmodum columbarum oculi ad rivulos, lacte loti, stantes in plenitudine: Bucca, veluti Aromatarii hortuli Pharmacopolarum: Labia, rosarum instar. fluentibus myrrhis destillantium: Manus, quemadmodum aurei annuli, Iaspidibus Boreis exornati: Corpus, veluti ebur Sapphiris decoratum: Pedes, quemadmodum columnæ marmoreæ, aureis pedibus fulti: Species, quemadmodum Libanon, electa, cedrorum instar: Guttur ejus suave, & dulce: talis amicus meus est, amicus meus talis est, ô filia Hierusalem. Conseruabis itaque ipsum, nec citius dimittes illum, donec ipsum in matris aedibus adferas, inque matris suæ cubiculum.*

Hic sic à Salomone dictis, responsum nullum ad ista dare poteram, sed obmutescerebam, & tamen inclusum istum thesaurum referre statueram, ut in pace & tranquillo manere possem: tunc alio è loco talem vocem audiebam: *Adjuro vos filias Ierusalem apud capreas cervasque in campo, ne videlicet amicam meam exsusciteis, neque moveatis, donec illud ipsi sibi placeat: Conclusus enim hortus est: conclusa scaturigo: fons obsignatus: Vineæ sunt ad Baalhamon: Vineæ Engeddi: Nucis: aromatumque hortulus: Mons myrrhinus: Thuris collis: Lectus: Lectica: Corona: Palmarum pomus: Flos in Saron: Sapphirus: Iaspis Boreæ: Murus: Turris, & Lorica: Vividarium: Horti fons: Fons aquarum viventium: Principum filia, & amor Salomonis in voluptatibus: Matris est amantissima, & electa matris suæ, caput illius vero plenum roris, & antia guttis nocturnis referta sunt.*

Istum per sermonem revelationemque tam late informatus eram, ut etiam sapientum scopum cognoscerem. Quocirca occlusum thesaurum intactum relinquebam, donec Dei misericordiâ Nobilissimæ Naturæ operatione ac labore mearum manuum omnia feliciter absoluta essent.

Brevi tempore post, in die Novilunii, Eclipsis in Sole conspiciebatur,

tur, horrendo aspectu: ab initioso caliginosis viridibus, mixtisque aliquantulum, coloribus, donec tandem omnino atra fieret, cœlumq; terramq; obscurabat: homines erant anxii, ego autem letabar, ingentemque Dei misericordiam & Regenerationis Mysterium mihi in memoriam revocans, quemadmodum etiam granum tritici nobis ab ipso Christo propositum innuit, quod, nisi terræ injectum putrescat, nullos profert fructus. Et accidit ut Eclipsis ista nubibus obtegeretur, & sol micare inciperet: nihilominus tamen tres partes adhuc valde caliginosæ erant. Et ecce: *Brachium nubes penetrabat, & corpus meum, ob spectaculum istud, tremebat, litteras, quatuor dependentibus sigillis in manu habebat, quibus inscriptum erat: Ater, est suavis admodum sum, ô filia Hierusalem, veluti tabernaculum Kedar, & taperes Salomonis: Non me intuemini quod ita niger siem, ita enim à Sole combustus sum.* Quamprimum vero fixum in humidum ageret, Iris sese extendebat, eramque memor fœderis Altissimi, fidelitatisque mei Doctoris atque informatoris, & Ecce: Ope Planetarum, fixarumque stellarum, Sol tandem Eclipsim superabat, omnibusq; montibus & vallibus, dies admodum serenus illucescebat: tunc omnis formido terrorq; cessabant: omneisque, qui diem istum viderant, in Domino exultabant, & dicebant: *Hyems transit, pluvia cessavit: Flores in terra provenerunt: Ver accessit, & rurtur in terris exauditur. Ficus, vitæque palmites recuperarunt, & gratum de se odorem spargunt. Cito igitur vulpes capiamus, vulpeculas, inquam, vineam corrumpentes, ut maturas uvæ colligamus, factò vino potemur, & justo tempore lacte, mellisque fævo cibemur, saturiq; atque ebrii fiamus.* Postquam vero dies inclinasset, & ad vesperasset, totum cœlum colorem suum immutabat, & vergiliæ fulvis radiis exortæ, naturalem suum cursum per noctem absoluebant, usque dum mane, Rubedine Solis separatæ obumbrarentur. Et ecce sapientes, in terra habitantes, à somno expergiscebantur, cœlum intuebantur, & dicebant: *Qualis est, quæ, instar auroræ, prorumpit, elegans ut luna, electa, veluti Sol, & nulla illi reperitur macula: ignitus est illius fervor, & flamma Domini, adeo ut etiam multa aqua amorè extinguere neque fluvii illam*

illam suffocare possint. Quocirā illā minime deseremus, nostra soror illa est, etiam si parva facta fuerit: nulla habens ubera: illam tamen in matris suae ad eis reducemus: in palatium perspectivum, ubi fuit antea, ad sugendam matris suae ubera: atque tunc eminebit veluti Turris Davidus, munita propugnaculis, in qua mille pendent clypei, omniaque arma fortium. Egre dientem illam filiae felicem praedicabant, Reginae & concubinae laudabant illam. Ego vero prostratus humi in genua Deo grates debitas persolvebam, sanctissimumque illius nomen celebrabam.

EPILOGVS.

ET nunc, dilecti uterque sapientiae & doctrinae filii mei, omni in potentia & gloria, ingens mysterium sapientum, & Spiritus revelatio absoluta est, de Quo Princeps & Monarcha Theophrastus, in Apocalypsi Hermetis, inquit: Esse numen unicum; divinum, mirabile, & sanctum munus, totum mundum continens, in ipso esse, simul verum fieri, & vere superare elementa, Quintamque Essentiam. Nullum insuper oculum conspexisse, aurem nullam audivisse, nec ad ullius hominis cor descendisse id, quod caelum huic Spiritui veritatis naturaliter insinuaverit: in eo solo veritatem consistere, unde etiam vocem veritatis nuncupari, cujus ex viribus Adamum, caeterosque, Patriarchas, Abrahamum, Isaacum, & Jacobum, corporum suorum sanitatem longævamque vitam adeptos esse, & tandem sub eo magnis in divitiis floruisse. Hunc per spiritum Philosophi VII. artes invenerunt, & divitias suas consequuti sunt. Noahum arcam, Salomonem templum, Moysen tabernaculum cum eo exstruxisse, & per hunc, aurea vasa à puro auro templo intulisse: atque ipsum etiam Salomonem ejusdem beneficio multa egregia opera, in honorem Dei perfecisse, multaque ingentiaque facta per eundem effecisse. Et dram Leges cum eo iterum instituisse: Mariam, Moysis sororem liberalitatem ex eo exercuisse: atque illum ipsum spiritum apud Veteris Testamenti prophetas frequenter in usu venisse. Item, esse illum ipsum omnium rerum Sanctificationem & Medicinam, ultimam explorationem,

tionem, ultimum summumque naturæ mysterium. hoc est, spiritum Domini, qui orbem terrarum impleverit, aquis, ab initio, supernatarit, quem mundus, absque clemente arcana Spiritus S. inspiratione, aut sine arcana informatione eorum, qui ipsum norunt, comprehendere non potuerit, & à mundo æstimari satis nequeat, quemque universus mundus, ob vires suas desideret, quemque Sancti ab initio mundi conditi quæsierint, & videre ardentem gestierint. Intrare namque illum in VII. Planetas, elevare nubes, depellere nebulas, rebus omnibus lucem præbere, omnia in aurum argentumque convertere, omnem largiri sanitatem, abundantiam & thesauros, lepram sanare, Hydropisum curare & ipsam Podagram, faciem clarificare, vitam prolongare, confortare tristes, ægros sanos reddere, omnemque defectus tollere: immo esse omnium mysteriorum mysterium, ex arcanis rebus omnibus arcanum quiddam, omniumque rerum sanationem atque Medicinam. Item esse illum desideratam scientiam, remque gratissimam rerum omnium, quæ sub Lunæ Circulo sunt, qua cum Natura confortetur, & cor, una cum membris suis, renovetur, florida ætas conservetur, senectus propellatur, morbi destruantur, & totus terrarum Orbis renovetur: esse & manere illum impervestigabilis alicujus Naturæ, infinitæ potentæ, & insuperabilis præstantiæ & gloriæ.

Item esse spiritum istum supra omnes res cœlestes, vel Spiritum, electum spiritum, qui largiatur sanitatem, fortunam, lætitiā, pacem amorem, in genere omne malum depellere, destruere egestatem & miseriam, efficere quod aliquis malum neque loqui, neque cogitare possit, explere omnium humanorum cordium desideria, & piis tribuere honorem temporalem, malis vero, illo abutentibus, pœnam æternam.

Atque sic, in nomine SS. Trinitatis, paucis istis verbis magnum Nobilissimi Lapidis Philosophici mysterium, & summum sapientum Festum magna solemnitate tandem conclusum volumus.

Altissimo, omnipotentissimoque Deo, artis hujus Creatori, cui placuit, ut miserimo mihi homini peccatori, propter sacrosanctum aliquod

aliquod votum, ista cognitio revelaretur, æterna fiet laus, gloria, honor, & gratiarum actio, cum adnexa humillima, ardentissimaque oratione, ut cor, sensum, animumque meum, per spiritum suum ita dirigere dignetur, ut hoc de mysterio coram nemine loquar, multo minus impiis communicem, neque ulli alicui Creaturæ revelem, ne voti ac juramenti immemor Effractor cœlestis sigilli, & perjurus AUREÆ CRUCIS FRATER existam, divinam Majestatem summè violem, atque eo ipso certissimum, in Spiritum S. peccatum non inscius committam. Id quod Deus Pater, Filius, & Spiritus S. laudatissima, individuaque Trinitas clementissime præcaveat, constantissimeque me custodiat. AMEN, AMEN,
AMEN.

F I N I S.

HYDRO-